

[Hanne Severinsen]

Jeg tror også, det er vigtigt, at vi i forbindelse med vore særlige forpligtelser i det arktiske område har stået i spidsen for et samarbejde om at sikre det arktiske miljø, for netop i dette område er der et meget sårbart miljø, hvor der virkelig er brug for en aktiv indsats, og hvor der jo desværre har været lande, der har betragtet det som en losseplads, et område, hvor man bare kunne smide ting væk, som man ikke rigtig vidste, hvor man ellers skulle gøre af. Dette er så meget desto mere alvorligt, når det gælder det arktiske miljø, som jo er meget længere om at regenerere end andre miljøer.

Derfor hilser jeg det velkommen, at man har besluttet, at der skal udformes en særlig miljøstrategi for det arktiske område.

Men først og fremmest skal vi koncentrere os om to områder:

For det første skal vi som danskere sørge for, at den udviklingsbistand, vi giver, bliver givet på betingelse af, at man også behandler sine mindretal godt i de områder, hvor vi går ind med bistand. Jeg synes, at der er mange eksempler på, at vi måske nok skal tage lidt hårdere fat. Bangladesh blev nævnt, Kashmir er også blevet nævnt, og der er desværre mange andre eksempler.

Jeg er helt enig med de talere, der har understreget, hvor vigtigt det er, at vi stiller betingelser for vores ulandsbistand, og at vi kommer i dialog med disse lande, sådan at de virkelig fornemmer, at vi faktisk stiller nogle krav.

For det andet synes jeg, det er utrolig vigtigt, at vi fortsætter med det arbejde, vi har udført i FN for at sikre, at der kommer en form for permanent forum. At synliggøre problemerne er vigtigt, og i FN kan man netop få synliggjort de oprindelige folks problemer. Derfor er det nok også en god idé at arbejde videre for endnu et tiår. Selvom vi har haft mange tiår, kan det være en anledning til at sikre, at hele dette spørgsmål bliver på dagsordenen.

Sluttelig vil jeg sige, at jeg synes, at den grønlandske del af delegationen i Wien fik gjort en god indsats netop for at sikre, at verdenskonferencen om menneskerettigheder også kom til at handle om en vigtig del af menneskerettighedsspørgsmålet, nemlig de oprindelige folks interesser. Det viser igen, at den model, vi har fra dansk side: at man i delegationen inddrager mennesker, der virkelig har en umiddelbar interesse i de spørgsmål, som bli-

ver debatteret, er en god måde at sammensætte en delegation på: med dygtige embedsmænd og mennesker, der kender problemerne på deres egen krop. Det var i hvert tilfælde et godt eksempel på, at man kan sammensætte en delegation sådan, at man virkelig får nogle ildsjæle til at arbejde på de forskellige områder.

Birgitte Husmark (SF):

For præcis et år siden overværede flere af os i Eigtveds Pakhus Danmarks officielle åbning af FN's internationale år for verdens oprindelige folk.

Det er derfor helt på sin plads, at Folketinget i dag tager over og spørger regeringen, hvordan den har tænkt sig at følge de håb og forventninger op, som det forløbne år har skabt.

De oprindelige folk omfatter i dag ca. 300 millioner mennesker. Det er ikke mange sammenlignet med de 5,5 milliarder, der er i verden. Og det er den »udviklede« eller erobrende del af verdens befolknings ansvar, at disse folkeslag ikke forsvinder i glemsel eller forsvinder helt bogstaveligt. De oprindelige folk er truede overalt i verden. For blot at nævne et par eksempler: I Asien er tibetanerne, som vi jo også har talt om i dag, det mest synlige eksempel, i Syd-, Mellem- og Nordamerika er det indianerne, i Afrika er det masaierne og sandfolket, og i Nordeuropa er det samerne.

Både i Danmark og på nordisk plan og internationalt har der været sat den planlagte og ønskede fokus på de oprindelige folks situation – med det helt klare formål at fremme deres rettigheder og forbedre deres levevilkår. Ministeren for udviklingsbistand har givet en beskrivelse af Danmarks indsats i løbet af året både herhjemme og i forhold til konkrete projekter. Og det behøver vi ikke at skamme os over.

Helt naturligt har Udenrigsministeriet involveret såvel Det Danske Center for Menneskerettigheder som Grønlands hjemmestyre i den danske oplysningsindsats, der har fundet sted både i Grønland og i Danmark, for den grønlandske hjemmestyreordning er et godt eksempel på, at det kan lykkes at give et oprindeligt folk – inuit i Grønland – vidtstrakt selvstyre, uden at det skader rigsfællesskabet – snarere tværtimod!